

SLOW

SPORTS KIDS

Hoe een bokser op het laatste nippertje een vuist ontwijkt. Hoe een zwemmer moeiteloos door het water glijdt. Maar ook hoe een wave door een voetbalstadion trekt.

Slow Sports Kids is een speelse dansvoorstelling met vijf dansers. Het stuk vertrekt van de bewegingen in de sportwereld, maar toont ook het actie-reactiespel tussen atleten, verslaggevers en toeschouwers. **Slow Sports Kids** doet je anders naar sport kijken, maar ook naar dans. Een voorstelling voor de s(up)porter in elk van ons.

PERS QUOTES

"*Slow Sports Kids* kent een lekker ritme, door een mooi gedoseerde afwisseling tussen vele slow motions, humor en actieve dans. (...) Met veel humor wordt er tegenaan gegaan, de ene keer subtiel, de andere keer heerlijk dol. (...) Met een glimlach verlaat je de zaal."
(Tuur Devens, Theaterkrant)

"Een frisse dansvoorstelling met veel potentieel om kinderen warm te maken voor hedendaagse dans." (Filip Tielens, Cobra.be)

CREDITS

Concept Albert Quesada **Creatie en dans** Kim Ceysens/Mireia de Querol, Victor Pérez Armero/Marcus Baldemar, Federica Porello, Albert Quesada, Zoltán Vakulya **Voice-off** Kim Ceysens, Albert Quesada, JS Rafaeli, Katie Vickers **Geluidsontwerp** Christian Francois **Licht- en video-ontwerp** Jan Van Gijssel **Kostuums** Albert Quesada, Vera Tussing, Sofie Durnez **Dramaturgie** Peter Anthonissen **Productie** fABULEUS **Coproductie** Krokusfestival P2 - cultuurcentrum Hasselt en Theater aan het Vrijthof i.k.v. interLimburgse Subsidies, Charleroi Danses **Met de steun van** de Vlaamse Overheid, El Graner (Barcelona)

Dans niks voor jongens?

Misschien brengt *Slow Sports Kids* ze wel op andere gedachten. Al jaren is de Spaanse choreograaf **Albert Quesada** gefascineerd door de bewegingen in de sportwereld. In 2012 maakte hij de dansvoorstelling *Slow Sports* voor volwassenen, maar omdat kinderen evenzeer genieten van sport, herwerkte Albert het oorspronkelijke stuk tot een kindervoorstelling. Verwacht **géén pure dans**, maar wel een speelse ode aan de sport: de fysieke inspanning, de team spirit en de bijzondere wisselwerking tussen sporters, supporters en verslaggevers.

fABULEUS

is een uniek productiehuis voor dans en theater. Centraal staat de ontwikkeling van **jong artistiek talent**. Sinds zijn ontstaan heeft fABULEUS consequent dans voor een jong publiek op de agenda gezet. fABULEUS werkt vanuit het Leuvense kunstenhuis OPEK en speelt niet alleen in heel Vlaanderen, maar ook steeds meer internationaal.

Deze bundel

In deze map vindt u meer informatie over de voorstelling en inspiratie om ermee aan de slag te gaan in de de klas. Mocht u na het doornemen van de bundel toch met vragen blijven zitten, dan horen we dat graag van u. Mail naar filip@fabuleus.be of telefoneer op 016/24.66.34.

Reageren

Op www.fabuleus.be/slow_sports_kids kunnen de leerlingen en leerkrachten rechtstreeks aan de spelers laten weten wat ze ervan vonden. De spelers vinden het leuk om op die manier in contact te staan met hun publiek en ze zijn ook altijd bereid om te antwoorden op vragen. Ook **tekeningen** doen ons veel plezier. Je mag ze sturen naar fABULEUS, tav Slow Sports Kids, Vaartkom 4, 3000 Leuven.

DAAR GAAN WIJ HEEN

Hoe de klas voorbereiden op deze voorstelling?

WAT DOET U BETER NIET

- Helemaal niets doen. Het gebeurt nog vaak. De kinderen of jongeren schuifelen als schapjes een cultuurcentrum binnen zonder een flauw benul te hebben of hen een film te wachten staat, een volksdansworkshop, een spelletjesmiddag rond het thema "pesten", een muziekconcert, een medisch onderzoek...
- De verwachtingen van de leerlingen helemaal invullen: "Het wordt *su-per-grappig!*" (is wel beter dan "Het wordt *su-per-saa!*")
- Op elke mogelijke vraag een antwoord geven. Laat de kinderen maar een beetje hongerig.
- De leerlingen een overhoring op punten geven over de voorstelling.
- Het uur tijdens de schoolvoorstelling gebruiken om zelf een koffiepauze te houden.

WAT DOET U BETER WEL

Misschien kan u beginnen met **uzelf** een aantal **vragen te stellen**. Mocht u geprikkeld zijn door één van deze vragen (of uw eigen antwoorden) dan kan u daar vervolgens samen met uw leerlingen over doorbomen.

- Hoe bereidt u zichzelf voor als u naar een voorstelling gaat?
- Gaat u vaak naar dans of theater?
- Gaat u liever alleen naar een voorstelling of liever met vrienden?
- Gaat u af op een poster? Een titel?
- Wat verstaat u onder "dans" of "theater". Bent u zo iemand die als een wit blad naar een voorstelling gaat ("verras mij maar")? Of heeft u welomlijnde verwachtingen? Welke dan?
- Vindt u het leuk als er aan die welomlijnde verwachtingen gemorreld wordt? Of wordt u daar ongemakkelijk van?
- Hoe kijkt u naar theater, naar dans, naar beeldende kunst: wilt u alles begrijpen of wordt u ongemakkelijk van teveel duiding? Heeft u een verhaal nodig?
- Duikt u gemakkelijk onder in een voorstelling of een verhaal? Of bent u snel afgeleid?
- Kijkt u in een museum vooral naar de kunstwerken of eerder naar de naamplaatjes?
- Hebt u een eigenzinnige smaak of volgt u vooral grote namen?
- Kickt u op bovenmenselijke virtuositeit of heeft u meer aan een klein verhaal?
- Hoe schools is een schoolvoorstelling?
- Welke houding van vindt u aangenaam bij andere toeschouwers?

Misschien iets over wat de spelers zelf aangenaam vinden: het is leuk om een publiek voor je te hebben dat aandachtig is, ontspannen, nieuwsgierig, een publiek dat goesting heeft en dat durft te reageren. Er mag wel een zekere discipline zijn (kinderen hoeven niet te krijsen als het licht uitgaat), maar de kinderen moeten ook niet onder politiecontrole te staan. Leerkrachten die tijdens de voorstelling roepen "Shana zwijg nu toch een keer!" zijn meestal storender dan de Shana in kwestie.

Kondig een tijdje op voorhand aan dat de voorstelling er zit aan te komen. Hang bijvoorbeeld de voorpagina van deze brochure op een zichtbare plek in de klas, wijs uw leerlingen erop en zeg: "Daar gaan wij binnenkort heen." Neem even tijd voor de vragen die het bij hen oproept en stel zelf een paar vragen?

- Wat roepen het beeld en de titel op? In welke taal is de titel?
Kids. Er doen geen kinderen mee in de voorstelling, maar ze is wel gemaakt voor een jong publiek vanaf 8 jaar.
Sports. De voorstelling gaat over sport of juist: het *toont* sport. Het is een voorstelling die je zo letterlijk scènes uit de sportwereld toont, dat je soms echt naar een wedstrijd zit te kijken.

Slow. Een belangrijk woord. Het wijst op een bewegingskwaliteit die vaak terugkomt in deze voorstelling: traag bewegen. Dat lijkt misschien in tegenspraak met zoiets actiefs als sporten, maar het heeft alles te maken met hoe wij vaak naar sport kijken. Als je naar een sportwedstrijd kijkt, krijg je heel vaak te maken met herhalingen in vertraging, waardoor je elke spierbeweging van de atleet tot op de milliseconde kan volgen. Vooral in het eerste kwartier van de voorstelling spelen die slow-motion-bewegingen een grote rol. De meer ongeduldige kinderen zou je kunnen helpen door te verklappen dat de voorstelling traag (maar ook spannend) begint en dat er daarna ook scènes komen waarin letterlijk veel meer snelheid en beweging zit.

Een paar sportvragen om over na te denken

- Wat is het leukst: aan sport te doen of naar sport kijken?
- Welke sport vind je het leukst om te doen?
- Wat maakt sporten zo leuk? Wat voel je wanneer je sport?
- Welke sport is mooi om naar te kijken? Zijn er ook lelijke sporten?
- Is een sportwedstrijd ook een soort voorstelling? Maak een lijstje van alle overeenkomsten die je kan bedenken tussen een match en een (dans)voorstelling? Zijn er ook verschillen? Denk aan alle aspecten: het gebouw, het 'podium', de tribune, de spelers/dansers, de toeschouwers, de (prijs van de) tickets, het begin/midden/einde, de duur, de soort bewegingen die de spelers/dansers doen...
- Hoe komt het dat je met de gemiddelde duizend keer meer mensen bereikt dan met de gemiddelde dansvoorstelling? Waarom is het ene toegankelijker dan het andere? Hier kunnen we verwijzen naar een uitspraak van maker Albert Quesada in het interview achteraan in de bundel: *"Bij sport ken je de regels, je weet wat er op het spel staat en je hebt altijd iemand voor wie je kan supporteren. Bij hedendaagse dans vinden we de regels heel de tijd opnieuw uit en het is niet zo doelgericht, waardoor je je moeilijker kan identificeren met één van de dansers. Het komt er dus op aan om met een open geest naar dans te kijken, want eigenlijk is op ieder moment alles mogelijk."*
- Wat is het verschil tussen het kijken naar een sportwedstrijd op TV of in een sportstadion?
- Wat is het verschil tussen het kijken naar een film of naar een theater- of dansvoorstelling?
- Wat is er nodig om van een sportteam een goed 'team' te maken? Zie je hier overeenkomsten met spelers of dansers in een voorstelling?

Denken of doen

Net als in een dansvoorstelling of in een muziekconcert, hoef je in *Slow Sports Kids* niet op zoek te gaan naar een verhaal. Het is meer een optelsom van een heleboel verhalen die door elkaar lopen. Je hoeft niet alles letterlijk te begrijpen. De voorstelling heeft geen "boodschap", maar wil vooral je gevoel en je fantasie aanspreken.

Het zou mooi zijn als u de omkadering in de klas even intuïtief kan benaderen: minder nadruk op uitleggen/duiden/argumenteren, meer op vragen/aanvoelen/inleven. Minder denken dus en meer doen. Het belangrijkste onderdeel van een goede omkadering is trouwens niet de voor- of nabespreking maar wel de gedeelde beleving: samen een voorstelling meemaken. De leerkracht zou even onbevangen en nieuwsgierig de theaterzaal moeten kunnen binnen stappen en achteraf even open zijn/haar ervaringen mogen delen – het niet-weten, het niet-kunnen-benoemen – als de kinderen of de jongeren in de klas.

EEN INTERVIEW MET MAKER ALBERT QUESADA

De cast van *Slow Sports Kids*. Albert Quesada zit rechts vooraan.

fABULEUS Als danser moet je een heel goede conditie hebben. Was je als kind even sportief?

Albert Ja, ik was een rustig kind en niet erg spraakzaam, maar ik was wel altijd in beweging. Ik deed op school en daarbuiten aan allerlei soorten sport – zwemmen, tennis, basketbal en een beetje turnen –, maar voetballen deed ik het vaakst. En voetbal mis ik nu ook het meest.

fABULEUS Welk aspect ervan mis je het meest?

Albert Het teamwork. Ik denk dat dat één van de redenen is waarom ik *Slow Sports* heb gemaakt. Als je voetbalt, sta je niet altijd in het midden van de actie, maar je maakt wel heel de tijd deel uit van iets groters. Het ene moment ben je aangever, het volgende moment sta je in het middelpunt. Ik miste ook de fysieke inspanning – ik hou van lopen – en een soort mentale staat die heel typisch is voor sporters, *focussed intensity*: het enige wat op dat moment telt, is het spel.

fABULEUS Hoe evolueerde je van een sporter naar een danser?

Albert Het is niet zo dat het ene uit het andere voortkwam. Ik rolde tijdens mijn schooltijd toevallig in het theater. Ik dacht dat het mij wel zou helpen, omdat ik héél verlegen was. Op scène staan is heel opwindend. Eigenlijk druiste het compleet tegen mijn natuur in. Via het theater heb ik dans ontdekt: ik moet toen een jaar of zeventien, achttien geweest zijn.

fABULEUS Kon je tijdens je dansopleiding op een of andere manier gebruikmaken van je sportieve achtergrond?

Albert Eigenlijk wel. Ik was doelman bij het voetballen, dus ik wist op zijn minst al hoe ik moest vallen. (*lacht*) Je ontwikkelt als sporter ook je oog-handcoördinatie – het vertalen van wat je ziet naar je lichaam – en je leert ook de beweging van de bal of van je tegenstanders te interpreteren. Dat zijn allemaal vaardigheden die mij nu nog steeds helpen als ik mij samen met andere dansers door de ruimte beweeg.

fABULEUS Wat had je voor ogen toen je aan *Slow Sports* begon?

Albert Naarmate ik ouder werd, ging ik almaar minder actief aan sport doen. Op den duur kwam ik alleen nog in aanraking met voetbal via de televisie, wat natuurlijk een heel andere beleving is dan de ervaring die ik had als kind tijdens het voetballen. En ik besepte dat er heel veel sporten zijn die

ik alleen maar ken via het televisiescherm. Tijdens de Olympische Spelen kan je talloze sporten op televisie volgen, maar de manier waarop je naar die sporten kijkt, is heel erg gestuurd door de media. Er is altijd iemand die commentaar geeft, je krijgt herhalingen in slow motion, ... De ervaring thuis – met een pintje in de zetel – is al helemaal verschillend van wat de toeschouwers in het stadion meemaken en compleet anders dan wat de atleet voelt. Ik wou met *Slow Sports* het spanningsveld tussen al die verschillende standpunten opzoeken. En daarnaast tonen we natuurlijk ook de schoonheid van atletische bewegingen.

fABULEUS Wilde je ook een connectie maken tussen sport en hedendaagse dans?

Albert Het was niet de bedoeling om sportbewegingen te transformeren tot dans. De voorstelling gaat veel meer over speelsheid en over een bepaalde manier van samenzijn dan over dans. In de stukken die ik nadien heb gemaakt, zie je wel bepaalde aspecten van *Slow Sports* evolueren naar dans en abstracter worden, maar voor deze voorstelling wilden we heel dicht bij de herkenbare sportbewegingen blijven.

fABULEUS *Slow Sports* toont inderdaad de schoonheid van sportbewegingen, maar op een of andere manier wordt het ook snel absurd en humoristisch.

Albert Dat heeft ermee te maken dat we voor *Slow Sports* een heleboel nieuwe sporten en spelletjes bedachten. In het begin ziet dat er altijd heel gek en onnozel uit, omdat je niet precies weet wat je aan het doen bent. Pas na een tijdje ontstaat er een consensus over bepaalde regels en parameters en wordt het spel serieuzer. Daarmee wordt het ook voor de omstaanders duidelijk en kunnen zij zich identificeren met het ene team of het andere.

Je probeert als toeschouwer altijd een logica te ontdekken. Dat is waar wij mensen gespecialiseerd in zijn: logica brengen in onze levens en in alles wat er rondom ons gebeurt. Maar voor je aan het punt komt waarop alles duidelijk is, ziet het er inderdaad een beetje gek uit. Het lijkt geen steek te houden. Eigenlijk is het een heel creatief proces. Het doet denken aan de manier waarop kinderen spelen. Als buitenstaander snap je niet altijd waar ze mee bezig zijn, maar in hun wereld is het wel duidelijk. Die open manier van creëren hebben we het hele proces lang proberen na te streven.

fABULEUS. Een laatste vraag. De meeste mensen vinden het gemakkelijker om naar sport te kijken dan naar dans. Denk je dat deze voorstelling een sleutel kan bieden om te leren kijken naar dans?

Albert Dat zou leuk zijn. Er is wel een connectie tussen de twee. Bij sport ken je de regels, je weet wat er op het spel staat en je hebt altijd iemand voor wie je kan supporteren. Bij hedendaagse dans vinden we de regels heel de tijd opnieuw uit en het is niet zo doelgericht, waardoor je je moeilijker kan identificeren met één van de dansers. Het komt er dus op aan om met een open geest naar dans te kijken, want eigenlijk is op ieder moment alles mogelijk.

(Filip Bilsen)

BEWEGINGSOPDRACHTEN

Een voorstelling die helemaal opgebouwd is rond sport nodigt natuurlijk meer dan ooit uit om los te komen van de schoolbanken. Op de volgende pagina's vindt u een aantal voorstellen voor actieve bewegingsopdrachten.

OPWARMING

Vaak gaan opwarmingsoefeningen en meer doelgerichte opdrachten naadloos in elkaar over. Een opwarming maakt niet alleen je lichaam maar ook je geest een beetje los. Ze zijn tamelijk vrij en ontspannen van sfeer, maar je kan wel al aandacht hebben voor ruimtegebruik, focus, interactie met anderen, lichaamsbewustzijn, ...

- **Reis rond de wereld? Ja, leuk!** Een oefening in openheid en positieve bevestiging. De kinderen staan per twee. De ene doet een voorstel: "Gaan we vliegen?". De ander zegt: "Ja leuk". Waarop de twee gaan uitbeelden dat ze vliegen. Na een tijdje doet de ander een voorstel. Het mogen concrete dingen zijn (springen, rollen, de muur tikken...) of fantasierijke uitbeeldopdrachten (een slagroomtaart opeten, de Mount Everest beklimmen, net als Assepoester onze schoen verliezen na een bal...).
- **Ballonnendisco.** Een heel speelse en gemakkelijke oefening om de klas in beweging te zetten. De kinderen moeten er niet teveel bij nadenken en zijn zich zelfs nauwelijks bewust van het feit dat ze aan het dansen zijn. Zet je vooraan met een platte ballon, rechtop, tussen je beide handen. De kinderen staan met hun gezicht naar jou. Zorg dat ze allemaal genoeg bewegingsruimte hebben. Je legt uit dat ze iedere beweging van de ballon zo goed mogelijk moeten nadoen. De bovenkant komt overeen met hun hoofd, de onderkant met hun voeten. Probeer je eerst heel rustig een aantal bewegingen uit: rek de ballon bijvoorbeeld langzaam uit en de kinderen zullen zich tegelijk zo groot mogelijk maken. Maak een propje van de ballon en de kinderen zullen ineens duiken tot kleine bolletjes. Hou het opblazen van de ballon nog even als verrassing. Als de klas het spel begrepen heeft, zet je opzweepende muziek op en open je de dans:
 - De ballon uitrekken of samenproppen: de kinderen maken zich groot of klein
 - De ballon verplaatsen in de ruimte: springen (naar boven of naar opzij), schuiven, stappen, kruipen...
 - De onderkant van de ballon fixeren en de bovenkant laten buigen of laten draaien: de kinderen buigen voorover of draaien met hun heupen
 - De ballon laten tolleren: de kinderen draaien rond hun as
 - De ballon horizontaal houden: de kinderen liggen op de grond
 - De ballon horizontaal laten en laten rollen of als een rups opzij laten kruipen
 - De ballon opblazen en leeg laten lopen of laten schieten: de kinderen maken zichzelf dik en dun of laten zich vallen op de grond

Wissel niet te snel zodat de kinderen een tijdje kunnen wennen aan de nieuwe beweging. Laat je fantasie de vrije loop. Doe alles wat in je opkomt, zelfs als je denkt dat het onmogelijk is om de ballon te kopiëren. Het gaat er niet om dat de kinderen de opdracht 'juist' uitvoeren, maar dat ze op hun eigen manier de beweging van de ballon interpreteren. Omdat de kinderen na een tijdje soms elkaar imiteren in plaats van de ballon, is het best dat de gangmakers van de klas niet helemaal (of heel de tijd) vooraan staan.

DE VOORSTELLING BENADEREN VANUIT SPORTBEWEGINGEN

“Ik keek naar de voorstelling en ze deden ...”

Welke scènes uit de voorstelling hebben de kinderen onthouden? Vertrek van een ontspannen gesprek over de voorstelling en maak het gesprek almaar actiever/ fysieker. Laat de kinderen bewegingen voordoen die ze onthouden hebben. Zijn er bewegingen die ze niet alleen kunnen uitvoeren en waar ze bvb de hulp van u, een medeleerling, de muur voor nodig hebben?

De volgende stap is een dansspelletje dat werkt als “**ik ga op reis en ik neem mee**”. Iedereen staat in de kring. Om de beurt spreken de leerlingen de zin “Ik keek naar de voorstelling en ze deden...” uit en daarna maken ze een beweging. Daarna doet de hele groep de beweging na. De volgende in de kring, spreekt de zin uit, voegt de eerste beweging uit en plakt daar een tweede beweging aan vast. Daarna doet de hele groep de serie van twee bewegingen na. Zo krijg je op korte tijd een hele reeks bewegingen die achter elkaar.

SPORTHINTS

Een spelletje dat iedereen kent: iemand beeld iets uit en de anderen moeten raden wat er uitgebeeld wordt. Degene die het juist heeft, mag nu zelf iets uitbeelden. Deze voorstelling nodigt om sporten uit te beelden. Voor een stuk werkt de voorstelling ook zo: je ziet de dansers bepaalde bewegingen maken en tegelijk hoor je de kinderen tegen elkaar benoemen welke sport ze zien.

- je kan de kinderen zelf laten kiezen welke sport ze uitbeelden of je kan ze kaartjes geven waar bepaalde sporten op staan.
- Bij iets oudere kinderen moet je het spel iets moeilijker maken door niet meteen voor de meest evidente onderwerpen te kiezen:
 - o Beeld bij ‘voetballen’ de keeper uit ipv de voetballer
 - o Ziet ‘badminton’ er anders uit dan ‘tennis’?
 - o Kan je worstelen op je eentje uitbeelden?
 - o Hoe beeld je vlinderslag, ijshockey, schansspringen, kogelstoten uit...
- Als je een klas vol extreme voetbalfreaks hebt, kan het nòg moeilijker maken door individuele voetballers te laten uitbeelden. Beweegt Vincent Kompany anders dan Eden Hazard?

SPORTCHOREOGRAFIE

Zet de kinderen per twee en geef ze tien kaartjes waarop telkens een andere sport staat. Voor elke sport kiezen ze één beweging die ze zo precies mogelijk vastleggen. Daag ze uit om niet altijd voor de meest evidente beweging te gaan. Bij voetballen kan je vast nog wel andere bewegingen bedenken dan alleen een shot met je voet. Je mag zelfs aan de scheidsrechter denken als je daar een leuke beweging bij kan bedenken.

Vraag de kinderen om de tien bewegingen nu aan mekaar te plakken. Soms moeten ze een overgang zoeken om de ene beweging mooi achter de andere te laten komen. Je kan ervoor kiezen om de ene beweging in de andere te laten glijden of je kan juist voor hele bruuske, hoekige overgangen kiezen. Het kan allebei.

Laat de kinderen variaties zoeken op hun eigen bewegingen. Voer ze zo groot uit dat je heel de ruimte vult. Spring zo hoog dat je het plafond raakt. Maak je stappen zo groot dat je de hele ruimte oversteekt. Hoe veranderen de bewegingen? Doe de dans ook eens op een hele kleine oppervlakte: een halve vierkante meter. Probeer het even precies te doen.

OPNIEUW

Herhaling in slow motion is een belangrijk element van de sportverslaggeving op TV én het is ook een cruciaal element in *Slow Sports Kids*.

Een leuke concentratieoefening: hoe goed zijn de kinderen in het reconstrueren wat er zich zonet heeft afgespeeld? Laat de kinderen een bepaalde sport doen: voetbal, basketbal, hardlopen, ... Iedereen die niet meedoet aan de sport is toeschouwer. Bij balsporten is er één persoon die niet mag meespelen maar die een *heel belangrijke rol* speelt en die de bal supergoed in de gaten moet houden.

Op een willekeurig moment roept u **OPNIEUW**. Op dat moment moeten de kinderen zonder overleg de laatste 10 seconden van het spel opnieuw spelen, maar dan in slow motion. De persoon die verantwoordelijk is voor de bal, laat de bal in slow motion door de ruimte vliegen van de ene speler naar de andere. Ook de toeschouwers moeten exact herhalen wat ze in die laatste 10 seconden deden, zonder geluid en in slow motion weliswaar.

Je kan **OPNIEUW** ook toepassen op allerlei situaties die niets met sport te maken hebben. Bijvoorbeeld: een chaotisch moment in de klas of een spelletje op de speelplaats. OPNIEUW kan een begrip worden voor de kinderen waarop ze meteen reageren en in slow motion beginnen te bewegen. Je kan **OPNIEUW** ook toepassen op een choreografie: de kinderen doen dan het laatste beweging opnieuw, in vertraging, waardoor die er heel anders uitzien.

PARODIE OP SPORTVERSLAGGEVING

Sportverslaggeving is bijzonder moeilijk. Zeker wanneer je verslag uitbrengt voor de radio, want in dat geval moeten de luisteraars zich een beeld kunnen vormen van de wedstrijd, louter door de woorden van de journalist. Die moet dus tegelijk heel aandachtig kijken en wat hij/ziet meteen verwoorden, liefst in mooie/spannende beschrijvingen.

Sportjournalisten hebben zo'n herkenbare manier van spreken, dat je ze gemakkelijk kan parodiëren.

In dit filmpje wordt WOII beschreven alsof het een sportwedstrijd was:

<http://speld.nl/2012/10/26/duitsland-verliest-tweede-wereldoorlog-op-rij/>

Echte sportverslaggeving: de helft van de klas speelt een spelletje voetbal, basket,... Eén of twee leerlingen geven commentaar alsof het een WK-match is met enorm veel belang. Ze proberen erop te letten dat ze alle elementen van het spel zo goed mogelijk beschrijven. Op "dode" momenten in de wedstrijd proberen ze toch te blijven spreken door bvb leuke weetjes te vertellen over de spelers. Op spannende momenten gaan ze helemaal op in de wedstrijd en wordt hun commentaar extra uitbundig.

Parodie: één of meerdere leerlingen spelen een heel gewone, saaie situatie. Bijvoorbeeld: ze doen de afwas, ze komen bij elkaar op bezoek, ze leggen een examen af, ze doen een dutje, ... Een andere leerling staat naast het speelveld en geeft commentaar op wat er gebeurt alsof het een verschrikkelijk spannende match is.

Nadien kan hij/zij een interview doen met één van de spelers die ook doen alsof ze net iets verschrikkelijk spannends/ moeilijks gedaan hebben.

DE VOORSTELLING BENADEREN VANUIT SPELEN

Een voorstelling maken betekent héél hard werken, maar het betekent natuurlijk ook spelen. Daarom is toneelspelen of dansen het leukste vak van de wereld.

Slow Sports Kids is een ode aan het spel. Zet mensen in een ruimte met teveel vrije tijd, fantasie en een handvol attributen en na een tijdje ontstaat vanzelf een spel met eigen regels. Naarmate die regels helderder worden voor iedereen wordt het spel ook serieuzer. "Serieus" betekent niet per se "minder plezant". Het betekent dat je je helemaal engageert. Er staat letterlijk "iets op het spel". In *Slow Sports Kids* zie je een aantal nieuwe sporten ontstaan. Op het eerste zicht herken je ze niet, maar na een tijdje beginnen je hersenen vanzelf een logica te zien. Dat is wat sport doet: het geeft richting en doel aan acties die eerst nogal betekenisloos lijken.

Albert Quesada Tijdens de opwarming doen we vaak een oefening waarbij er geen enkele regel is, behalve dat je in de ruimte moet blijven en moet doen waar je op dat moment het allermeeeste zin in hebt. We doen dat meestal gedurende dertig of veertig minuten. Het is niet echt een spel, maar het zorgt ervoor dat een tijd lang alles mogelijk wordt. De ene keer blijft iedereen individueel opwarmen en de volgende keer beginnen we samen te spelen zonder dat we echt weten wat het spel is. Het gaat meer over het spelen zelf, dan over wat je aan het doen bent.

Een nieuwe sport, een nieuw spel

Reserveer de turnzaal. Leg er een paar ballen in, een paar turnmatten en nog een paar attributen maar niet teveel.

Vanuit vrij spelen: Indien mogelijk laat je de kinderen even vrij spelen. Zie wat er ontstaat. Laat de kinderen vertellen over het spel dat ze zonet hebben gespeeld/ uitgevonden. Speel het spel waar de kinderen het meest enthousiast over zijn met heel de klas. Baken af met spelregels.

Vanuit een bestaande sport: Wijs een groep kinderen een spelletje of een sport toe: tikkertje, voetbal, badminton, ... Laat het groepje even spelen. Na vijf minuutjes leg je alles stil en geef je de opdracht om in overleg één regel te veranderen en zo het spel leuker, spannender, moeilijker te maken. Willen ze dat er meer vaart komt? Meer fantasie? Meer concentratie? Meer sluwheid? Meer samenwerking? Alles is mogelijk!

Hoe speel je badminton met 4 spelers op elk veld? Of tikkertje waarbij iedereen die getikt wordt handjes moet vasthouden met de tikker. Kan hoogspringen transformeren tot schoonspringen? Of voetbal tot kruipbal? Wat als degene die een goal scoort in in één klap moet gaan spelen voor de andere ploeg?

Je kan iets veranderen aan het aantal deelnemers, je kan beperkingen opleggen, je kan het terrein groter of kleiner maken of hindernissen creëren, je kan absurde regels bedenken of totaal nieuwe acties (over de bal springen ipv ertegen te shotten). Je kan zelfs verschillende rollen/ personages bedenken (bv. de tovenaars, de koning, de spion...) . De mogelijkheden zijn oneindig.

Laat de kinderen hun nieuwe sport even spelen. Vraag ze dan om een nieuwe regel toe te voegen. Moedig ze aan om hun fantasie de vrije loop te laten. Hoe gekker en absurder de veranderingen hoe beter. Als ze op een bepaald moment uitgekeken zijn op hun spel of ze willen het liefst iets van nul bedenken, dan is dat natuurlijk ook perfect mogelijk. Op die manier ontstaat er stapsgewijs een compleet nieuwe sport of een nieuw spel dat nadien misschien wel op de speelplaats verder gezet wordt.

Zoek je nog inspiratie voor spelletjes?

<http://www.spelensite.be/>

NABESPREKING

Een klasgesprek over de voorstelling begint best **niet** met de vraag "wat vond je ervan"?

Het nadeel van zo'n openingsvraag is dat de kinderen meteen gedwongen worden om een stelling in te nemen. Soms bepalen de gangmakers van de klas dan onmiddellijk de opinie van de rest van de leerlingen. Het is efficiënter om eerst beschrijvend te werk te gaan, zodat de kinderen vooral bezig zijn met zich voor de geest te halen wat ze precies gezien hebben. Daardoor krijgen ze vanzelf een genuanceerder oordeel. De kinderen zullen doorheen het gesprek vanzelf aangeven wat ze wel of niet boeiend vonden, wat ze al dan niet begrepen, ...

Het is ook belangrijk om de interpretatie van de voorstelling zoveel mogelijk open te houden. Het gesprek hoeft zeker niet te eindigen met één collectieve slotverklaring. Het zou het mooist zijn als er evenveel verhalen over de voorstelling bestaan als dat er leerlingen in de klas zitten.

- Welke beelden/ scènes kan je je nog herinneren?
- Er is niet zoveel decor in deze voorstelling, maar er zijn toch elementen die het beeld bepalen. Welke?
- Wie waren de verschillende spelers/ dansers? Beschrijf hen. Ken je hun namen? Doe voor elk van hen één beweging die je nog hebt onthouden.
- Op een bepaald moment trokken de dansers enorme grimassen terwijl ze naar foto's keken. Wat dacht je toen?
- Welke bestaande sporten heb je herkend? Welke nieuwe sporten?
- Heb je "opnieuw" geroepen tijdens de "mini-tennis"? Waarom wel? Waarom niet?
- Waren er momenten waarop je zin had om mee te doen?
- ...

Vaak vinden de kinderen het leuk om hun ideeën bij een voorstelling te verwerken in een tekening. Voor de makers is het altijd heerlijk om **tekeningen** te krijgen van hun publiek om zo te ontdekken wat kinderen uit hun voorstelling hebben onthouden. Reacties, tekeningen, brieven komen goed terecht op: **FABULEUS, Vaartkom 4, 3000 Leuven**

